

zemské soudnictví pro žaloby cizozemců ve věcech manželských, když aspoň jeden z manželů jest v tuzemsku usedlým, a nařizují, že takové žaloby mají býti posuzovány podle předpisů té země, kde manželství bylo uzavřeno. Tyto dvorské dekrety neupravují soudní příslušnosti, nýbrž obsahují předpisy mezinárodního práva soukromého a proto nebyly zrušeny vydáním nové jurisdikční normy. Tím jest tento spor o příslušnost vyřízen a nebylo by třeba zabývatí se v tomto období řízení otázkami, které zasahují již do věci samé, kterých však rekursní soud se dotkl. Aby snad spor nebyl sveden na scestí, nutno k dotyčným vývodům napadeného usnesení zaujati stanovisko a poukázati k tomu, že jak podle práva říšsko-německého, tak i podle práva rakouského a nyní československého rozhodno jest ve příčině formy, ve které sňatek má býti uzavřen, právo místa, kde sňatek byl uzavřen (*locus regit actum*). To jde pro Čsl. právo na jevo jednak z §u 36 obč. zák., jednak z min. nař. ze dne 15. dubna 1879, čís. 57 ř. zák. (při §u 47 obč. zák.) a jest v soudnictví všeobecně uznáváno; pro říši Německou pak jest to výslovně stanoveno ve čl. 11 odstavec první uv. zák. k obč. zák., který zní: »Forma právního jednání řídí se podle zákonů, které jsou směrodatné pro právní poměr, tvořící předmět právního jednání. Stačí však zachování zákona místa, kde právní jednání bylo předsevzato.« Podle toho může býti pro manželství německých příslušníků v cizozemsku uzavřené použito buď formy, kterou žádá domácí právo, nebo formy, kterou žádá zákon místa uzavření sňatku. Jen pro manželství v tuzemsku, totiž v Německu uzavřená předpisuje čl. 13 odstavec třetí uv. zák. k obč. zák. pro říši Německou, že forma manželství v tuzemsku uzavřeného určuje se výhradně podle německých zákonu, tedy také v tom směru platí zásada *locus regit actum* (srv. též *Walker Internationales Privatrecht* str. 550—553). V tomto případě bylo manželství uzavřeno v Broumově v Čechách podle obřadu římsko-katolického a mimo to možno z přiloženého oddacího listu souditi, že snoubenka nebyla tehdy státní občankou německou, což ovšem zjišťováno nebylo, ale je lhostejno.

Čís. 5061.

Věcné ručení exekučně prodané nemovitosti za převodní poplatek.

Exekuční soud jest toliko oprávněn zkoumati, zda nemovitost, v exekuci vzatá, byla předmětem převodu, z něhož byl poplatek předepsán, nikoliv, zda poplatek bylo předepsati čili nic. Nemůže ani řešiti otázku, zda nemovitost ručí za převodní poplatek, když původní příklep (§§ 156 a 237 ex. ř.) pozbyl podle §u 157 ex. ř. účinnosti.

(Rozh. ze dne 20. května 1925, R I 438 25.)

E x e k u č n í s o u d nepřikázal eráru z výtěžku exekučně prodané nemovitosti ve výsadním pořadí převodní poplatek. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d převodní poplatek přikázal.

D ů v o d y:

Jest přisvědčiti k názoru rekursního soudu, že exekuční soud je oprávněn zkoumati, zda věcné ručení nemovitosti, v dražbu vzaté, za

převodní poplatek má místa čili nic. Avšak při jasném znění §§ 6 a 72 poplatk. zák. může se zkoumání to vztahovati toliko k otázce, zda nemovitost, v exekuci vzatá, byla předmětem převodu, z kterého poplatek byl předepsán, ale nemůže se vztahovati k otázce, zda poplatek bylo předepsati čili nic. O této otázce, zda účtovaný poplatek se vztahuje k převodu nemovitosti, která byla v exekuci vzata, není v projednávaném případě vzhledem k znění platebního příkazu sporu. Je tedy jisto, že z této nemovitosti byl převodní poplatek předepsán. Není proto podle §u 72 poplatk. zákona ani pochyby, že tato nemovitost za něj věcně ručí. Bylo jej tudíž podle §u 216 čís. 2 ex. ř. z nejvyššího podání za ni utrženého v přednostním pořadí přikázati. Řeše otázku, zda ohledně nemovitosti, v exekuci vzaté, nastalo věcné ručení za převodní poplatek, když původní příklep, jímž vydražitel vlastnictví nabyt (§ 156 a 237 ex. ř.), pozbyl podle §u 157 ex. ř. účinnosti, řeší rekursní soud — třebaže oklikou — přece jen otázku přípustnosti zpoplatnění příklepu, pokud se tkne, přípustnost zpoplatnění převodu vlastnictví, jím způsobeného, a ocitá se proto ve zřejmém rozporu s §em 6 poplatk. zákona, jenž to výslovně zakazuje. Domnívají-li se účastněné strany, že převodní poplatek byl předepsán neprávem, jest jim zůstaveno, domáhati se nápravy v řízení administrativním. Účtován a přiřknut byl z nejvyššího podání, pokud platební příkaz není administrativními úřady zbaven účinnosti, právem.

Čís. 5062.

Ve výpovědním řízení státu z pachtu majetku, případněvího státu dle zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n., zastupuje stát finanční prokuratura. O výpovědi takové jest jednati v řízení sporném.

(Rozh. ze dne 20. května 1925, R I 443/25.)

Výpověď danou podle civilního řádu soudního Československým erárem pozůstalosti po Josefu B-ovi z pachtovní smlouvy, uzavřené dne 13. března 1919 ohledně domu čp. 3 v Konopišti, soud první stolice odmítl pro nepřipustnost pořadu práva. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pokud jde o zastoupení vypovídající strany ve sporu, jest touto stranou Československý stát jako vlastník domu čp. 3 v Konopišti, a měl proto podle služ. instrukce ze dne 9. srpna 1898, čís. 41 ř. zák. a vládního nařízení ze dne 4. června 1919, čís. 313 sb. z. a n. býti zastoupen finanční prokuraturou, nikoli vrchní správou velkostatku konopišského. Tento nedostatek byl však napraven ve smyslu §u 6 c. ř. s. vstupem finanční prokuratury do sporu při ústním jednání dne 3. listopadu 1924, a jejím prohlášením, že schvaluje dosavadní procesní činy předsevzaté za Čsl. stát. Nelze proto v dalším řízení přihlídnouti k tomuto počátečnímu nedostatku. Soud první stolice odmítl (nesprávně zamítl) žalobu pro ne-